

V AUTĚ

Tam, kde jsem vyrůstala, se na jízdu v autě moc nehrálo. Byla tu předplatná na dopravu všeho druhu, taxíky, jízda lodí a dokonce i koňmo. Taková byla moje rodina. Ale Táta se nenechal odbýt. Jednoho dne otevřel dveře vedle řidiče a řekl - nastup si, bude to fajn. Všichni kolem nesouhlasně mlčeli nebo mručeli, ale mně najednou přišlo přirozené přisednout k Tátovi a změnit způsob pohybu, jasně že vpřed a jasně za dalekými cíly. Couváme jen tehdy, když nechceme do někoho nebo něčeho vrazit a dopravní situace si to žádá.

Táta je skvělý řidič. To nezažijete, dokud nesedíte vedle něho. Cesta pod koly ubíhá, ale Táta ví kam jedeme a má všechno pod kontrolou. Je tak znamenitý řidič, že si se mnou může klidně povídat, zpívat, modlit se anebo i mlčet, když si každý myslíme na svoje věci. Často si do auta беру i nějakou knížku nebo časopis, různé nahrávky. Jsem vždycky nadšená, když se Táta o to, co mám ráda, zajímá, a jsem dost zvědavá na jeho názor. Je moudrý, a tak už mi často pomohl dřív, než jsem udělala nějakou botu. On prostě jen řekne, že to nebo tamto by on nedělal. Nebo se tak zvláště zatváří, a mně je hned jasné, že mě nechce válcovat nějakými poučkami, ale na druhou stranu si myslí svoje. Když máte Tátu, jako mám já, tak dost dáte na to, co si myslí. Aspoň já to takhle mám.

Táta je mimo jiné záchranář, hasič a doktor. Je neskutečně užitečný v každé krizi. Někdy zničehonic zastaví auto, zamumlá omluvu a je v trapu. Naskočí do vrtulníku nebo třeba na horského skútra a já ani nevím, kam zmizel a proč. Někdy mi řekne, co kde dělal, ale častokrát o těch svých speciálních úkolech vůbec nemluví. Jen se třeba tváří starostlivě, někdy i výhrůžně nebo strašně smutně. Jednou mi řekl, že nemusím všechno vědět, a to je asi pravda. Věřím, že to, co dělá, dělá dobře a já jsem asi ta poslední, která by mu do toho měla pokaždé mluvit. Na druhou stranu - když vím o nějakém maléru, který Táta může vyřešit, přimlouvám se u něho, dokonce se někdy lísám, aby věděl, že jde o hodně. Jenže on to stejně ví, ale někdy se mi zdá, že ho těší můj zájem o lidi ve všelijaké nouzi, anebo i zvířata nebo třeba hory nebo řeky. Táta má rád, když chci pomáhat, třeba jen tím, že mu to řeknu a poprosím, aby to nějak spravil. Většinou to udělá ještě o vteřinku dřív, než dokončím větu. Jsou ale situace, do kterých ani on nemůže vstoupit. Ještě jsem tomu nepřišla na kloub, ale jednou to určitě pochopím

Když znenadání mizí v oblacích nebo za obzorem, nijak mě to neznepekokuje. Víím, že se vrátí. Víím, že je ho někde potřeba a jsem trpělivá. Počítám třeba pampelišky, které rostou na mezi, nebo si čtu

nebo si s někým povídám. Klidně o Tátovi vyprávím, jaký je borec. Lidi, kterým to říkám, jsou někdy trochu zvláštní. Někdo si ťuká na čelo, někdo nevěřícně kroutí hlavou a jiný řekne třeba - hele, každé je nákej, můj fotr je plnej piva a adrenalínu, občas nás zmlátí a na žádný vejlety nás nebere. Já sice můžu nabídnout, že toho člobrdu vezmeme s sebou, ale většinou mi moc nevěří, myslí si, že všichni otcové jsou stejní a rozdíl je jen v tom, že někdo to umí kamuflovat líp a někdo hůř.

A už jsem zase u Táty v autě. Míjí nás rybníky, pole, města, vesnice. Mlčíme. Občas táta ukáže a jako by řekl - koukej, to je tady pro tebe. No není to krása?

Když je čas - a to je vždycky, když si to v duši přeju - Táta zaparkuje a vysvětluje, popisuje, anebo nic z toho - prostě se raduje, jak je to kolem nás nádherné a super.

Jenže se taky přihodí něco na silnici. Táta jde zjistit, co se děje, vždycky je užitečný. Někdy zůstane sedět za volantem, pohladí mě a řekne - běž tam, zvládneš to, však víš, co máš dělat. A já jdu. Nemusí to být vždycky příjemné nebo ukázkově úspěšné, ale vím, že Táta mi kryje záda a chce, abych byla samostatná. Tak se snažím, protože se mu prostě chci líbit. Čas od času necháme auto autem, Táta vezme do batůžku chleba, vodu, trochu vína a jdeme na túru. Když potkáme někoho, kdo by si dal s námi, táta nehne ani brvou, roztáhne ubrousek, láme chleba, nalévá víno nebo vodu k uhašení žízně, trochu i na umytí rukou. Když nějakého pocestného bolí nohy, on mu je klidně umyje a odněkud vytáhne lahvičku s olejem, a ještě mu ty otláčené unavené nohy namasíruje. Tak tohle se taky ještě musím učit.

V cíli nás čeká - jak jinak - Tátovo auto. Je to prostě takhle zařízeno. Asi přes satelit nebo co já vím.

Někdy jedeme po hrozných cestách, vánice, ledovka, dokonce třeba nějaká válka. Bojím se, ale Táta na mne jen mrkne a řekne - neboj se, vždyť jsem s tebou. Já mám spousty otázek - a co když se rozmlátíme? Co se stane pak?

Táta má odpověď na všechno - chvilku si poležíš, než pro tebe zase přijdu a vezmu tě domů úplně novým a ještě lepším autem než je tohle. Nebude to trvat ani pět minut, to mi věř!

Táta je skvělý řidič, skvělý manažer, skvělý záchranář, skvělý turista i pomocník v nouzi, Táta je prostě skvělý táta!

Nebo - je to možná Mára?

Delicie Nerková